

Čís. 13859.**Pozemková reforma.**

Bez souhlasu Státního pozemkového úřadu jako účastníka řízení o rozvrhu přejímací ceny za zabraný majetek a jako osoby, jež z vydaného a již pravoplatného rozvrhového usnesení nabyla práv, nelze dodatně rozvrhové usnesení změnit.

Při rozvrhu přejímací ceny za zabraný majetek nelze použití předpisů §§ 56 a 234 ex. ř.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, R I 888/34.)

Když již nabylo usnesení o rozvrhu přejímací ceny za zabraný majetek právní moci, navrhla finanční prokuratura v souhlase s dřívějším vlastníkem zabraného majetku, by rozvrhové usnesení bylo doplněno (opraveno, změněno) v tom směru, že se z částky 791.744 Kč přikázané bývalému vlastníku jako hyperocha přikazuje v pořadí § 51 náhr. zák. bernímu úřadu na důchodovou daň 375.736 Kč. Soud prvního st. l. návrhu vyhověl. Rekursní soud k rekursu Státního pozemkového úřadu zrušil napadené usnesení a návrh finanční prokuratury a bývalého vlastníka velkostatku (jeho dědiců) na doplnění (opravu, změnu) rozvrhového usnesení zamítl. Důvody: Při roku k jednání o návrhu dne 30. října 1933 zástupce Státního pozemkového úřadu se ohradil proti doplnění (opravě) rozvrhového usnesení, ježto usnesení to je pravoplatné a Státní pozemkový úřad $\frac{2}{3}$ hyperochy již vyplatil bývalému vlastníku a $\frac{1}{3}$ poukázal k zápisu do náhradové knihy. Ale tento protest byl vzat podáním ze dne 8. listopadu 1933 zpět, k čemuž první soud při vydání napadeného usnesení hleděl tím způsobem, že počítá i se souhlasem Státního pozemkového úřadu s navrženou změnou rozvrhového usnesení. Než souhlas Státního pozemkového úřadu nemůže tu býti předpokládán, ano od zmíněného ohrazení bylo upuštěno a jiný projev, že může býti pravoplatně rozvrhové usnesení změněno, se nestal, je situace taková, že po odpadnutí protestu měl první soud podle zákona postupovati. A tu brání právní moc rozvrhového usnesení tomu, by bez souhlasu třebaže jen jednoho účastníka bylo něco měněno na pravoplatném již rozvrhu. Za souhlasu všech účastníků by ovšem byla možná navrhovaná změna, ale ten není dán stěžovatelem. S hyperochou pravoplatně přikázanou přísluší Státnímu pozemkovému úřadu jisté dispozice podle §§ 59 a 61 náhradového zákona, jde tu o nabytá práva, na kterých ani se souhlasem bývalého vlastníka nemůže býti nic měněno, když Státní pozemkový úřad nesouhlasí, čemuž tak jest, jak bylo vyloženo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Je jisto a rekursní soud správně uvádí, že bez souhlasu Státního pozemkového úřadu jako účastníka řízení o rozvrhu přejímací ceny (§§ 47, 52 náhr. zák.) a jako osoby, která, což se v dovolacím rekursu neprávem popírá, z vydaného a již pravoplatného rozvrhového usnesení ze

dne 3. května 1931 nabyla práv, nanejvýš, co se týče toho, co připadlo z rozvrhované náhrady vlastníku (§ 61 náhr. zák.), nelze dodatečně, jak bylo navrženo, rozvrhové usnesení změnit. Státní pozemkový úřad souhlas s navrženou změnou neprohlásil a rekursnímu soudu je přisvědčiti, že v tom, že Státní pozemkový úřad vzal zpět námitky proti změně při roku dne 30. října 1933, jeho souhlas spatřován býti nemůže. Mylný je názor dovolacích rekurentů, že podle § 56 ex. ř., ježto Státní pozemkový úřad při roku dne 30. října 1933 nesouhlas neprohlásil, platí o něm, že s návrhem souhlasil, a rovněž mylný je názor dovolacích rekurentů, že nepodav odpor v rozvrhovém řízení, pozbyl Státní pozemkový úřad podle § 234 ex. ř. právo k rekursu. Podle ustanovení § 47 náhr. zákona provádí se rozvrh přejímací ceny v řízení nesporném a jen co se týče otázek hmotněprávních platí zásady exekučního řádu o rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti prodané v dražbě. Nelze proto použití formálních předpisů §§ 56 a 234 ex. ř. (sb. n. s. 8361, 8494). Podotknouti jest, že Státní pozemkový úřad nebyl podle § 26 zák. o nesp. řízení vyzván, aby se při roku nebo do určité lhůty o návrhu na změnu rozvrhového usnesení vyjádřil, jinak že se bude míti za to, že s návrhem souhlasí.

Čís. 13860.

Bylo-li v dražbě prodáno jako celek jediné knihovní těleso, jehož spoluvlastnické podíly byly různě zatíženy celkovými a dílčími hypotekami, nepřichází v úvahu ustanovení § 238 ex. ř. a nelze obdobně použití ustanovení § 222 ex. ř. Nejvyšší podání za celou nemovitost jest rozdělit na části odpovídající spoluvlastnickým podílům různě zatíženým a přikázati pak věřitelům, kteří mají zástavní právo k celku, jejich pohledávky z celé rozvrhované podstaty skládající se z jednotlivých dílčích podstat, dílčím přednostním nebo hypotekárním věřitelům však jen z příslušných podstat dílčích, při čemž vždy jest dbáti toho, co z dotčené dílčí podstaty již dříve bylo přikázáno.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, R I 1146/34.)

Nemovitost náležející z polovice Emilu R-ovi a z polovice Almě R-ové byla různě zatížena. Na celé nemovitosti vázly pohledávky spořitelny v D. (pol. 1.) a spořitelního spolku v P. (pol. 2.), na polovici Almy R-ové dále pohledávka banky G. (pol. 3.) a na polovici Emila R-a pohledávka berního úřadu v D. (pol. 3.). V exekuční dražbě byla prodána celá nemovitost. Rozvrhuje nejvyšší podání nepřikázal soud první stolice v přednostním pořadí z polovice náležející Emilu R-ovi pohledávky Všeobecného pensijního ústavu a Okresní nemocenské pojišťovny. Rekursní soud přikázal tyto dvě pohledávky v přednostním pořadí z polovice Emilia R-a a důsledkem toho přikázal bance G. z polovice Almy R-ové jen 10.608 Kč 25 h a bernímu úřadu z polovice Emila R-a jen 6003 Kč. V otázce, o niž tu jde, uvedl v důvodu: Z polovice Emila R-a bylo ještě rozvrhnouti částku 44.047 Kč 75 h a z polovice Almy R-ové částku 70.945 Kč 85 h, pročež pohledávku spořitelny v P. [II. 1.)] a pohledávku spořitelního spolku v P. bylo po-